

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: M.V.**, fyzická osoba podnikající s místem podnikání X, *zastoupeného JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem ve sdružení Faltýnová, Faltýn & partneři, advokátní kancelář, se sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice*, proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň**, se sídlem ul. Ant. Uxy 11, 303 88 Plzeň, PO BOX 88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **15.2.2010 č.j. 321-2/2010-160100-21**,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010 č.j. 321-2/2010-160100-21 se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému .**
- I. **Žalovaný je p o v i n e n nahradit žalobci náklady řízení ve výši 7.760,- Kč, a to k rukám zástupce žalobce JUDr. Václava Faltýna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 1.5.2010 doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) faxem dne 3.5.2010, resp. 4.5.2010 (originál) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2010 č.j. 321-2/2010-160100-21 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Plzeň (dále též jen „*celní úřad*“) – dodatečnému platebnímu výměru č. 9965200249 na clo ze dne 29.9.2009 č.j. 14801-3/2009-166500-021 (dále též jen

„*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo ve výši 11.814,- Kč.

Problematika cel byla v rozhodném období upravena zákonem č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*celní zákon*“), nařízením Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikované v Úředním věstníku L 302, 19.10.1992, s. 1-50 (dále též jen „*Celní kodex*“) a nařízením Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, publikované v Úředním věstníku L 253, s. 1-776.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s.ř.s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

Žalobce považoval napadené i prvoinstanční rozhodnutí za nezákonná. Nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí dle žalobce spočívala v tom, že bylo postaveno na neúplně a nesprávně zjištěném skutkovém stavu a bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobce spatřoval v tom, že celní úřad nezohlednil při svém rozhodování čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu a žalovaný věc nesprávně hodnotil skutkově i právně.

Žalobce připomněl, že podle čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu se dodatečné zaúčtování cla neprovede, jestliže částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo rozumným způsobem zjistit, a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkajících se celního prohlášení. Alinea druhá citovaného ustanovení pak stanoví, že pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné, za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit. V další části citovaného ustanovení se uvádí, že vydání nesprávného potvrzení není chybou pouze v případě, jestliže je potvrzení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Podle předposlední části citovaného ustanovení se osoba povinná zaplatit clo může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení. Nakonec se v citovaném ustanovení uvádí, že osoba povinná zaplatit clo se nemůže odvolat na dobrou víru, pokud Evropská komise zveřejní v Úředním věstníku Evropských společenství oznámení o tom, že existují odůvodněné pochybnosti, zda daná země správně uplatňuje preferenční režim.

Z obsahu spisu i z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že částka cla údajně dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována proto, že žalobce při celním řízení předložil osvědčení o původu zboží EUR. 1 N° P 0341954 potvrzené celním orgánem Švýcarské konfederace, u něhož celní orgány Švýcarské konfederace v rámci dodatečné verifikace sdělily, že vývozce osvědčení o původu nevystavil ani nepodepsal. Švýcarské celní

orgány přitom ale neuvádějí, že by citované osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozci.

Shora uvedené svědčí o tom, že je splněna podmínka stanovená čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (vyměření) cla podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu, jelikož částka cla, o které celní úřad tvrdí, že je dlužná ze zákona a kterou dodatečně vyměřil, nebyla dříve zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, kterou nemohl žalobce rozumným způsobem zjistit. Při propuštění zboží do volného oběhu v polovině listopadu 2006 totiž nebylo clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, konkrétně s celními orgány Švýcarské konfederace, přičemž příslušné osvědčení o původu zboží, potvrzené celními orgány Švýcarské konfederace, se dodatečně ukázalo jako nesprávné. V takovém případě se podle čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu považuje vydání průvodního osvědčení celními orgány Švýcarské konfederace za chybu, kterou nebylo možné ze strany žalobce rozumným způsobem zjistit ve smyslu prvního pododstavce čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu.

Tvrdí-li žalovaný, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, pak je takové tvrzení v rozporu se skutkovým stavem, který v průběhu řízení vyšel najevo a vyplývá ze spisů celních orgánů. Při propouštění zboží do režimu volného oběhu v listopadu 2006 bylo Celnímu úřadu Plzeň předloženo osvědčení o původu zboží EUR. 1 N° P 0341954, které je založeno ve spisu a které dokazuje, že preferenční status zboží byl zjištěn na základě systému správní spolupráce s celními orgány Švýcarské konfederace, a ve spisu je založeno také sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace, jímž je dotčené osvědčení o původu označováno jako nesprávné. S ohledem k čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu je tedy naprosto zřejmé, že částka cla dlužného ze zákona nebyla původně zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, což je důvodem pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu. Obdobné je pak možné uvést také ve vztahu k tvrzení žalovaného, že není povinností celních orgánů Švýcarské konfederace zjišťovat a kontrolovat údaje při potvrzování osvědčení o původu zboží. Žalovaný zjevně opomíjí čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea druhá Celního kodexu, jímž je explicitně sděleno, co se považuje za chybu pro účely aplikace čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu. Navíc nutno dodat, že podle čl. 17 odst. 7 Protokolu č. 3 o definici pojmu „původní produkty“ a o metodách správní spolupráce (odkaz na Úřední věstník Evropské unie L 45/3 ze dne 15.2.2006) jsou celní orgány vydávající průvodní osvědčení EUR. 1 povinny při jeho vydávání přijmout veškerá nezbytná opatření k tomu, aby ověřily původ produktů a splnění ostatních podmínek protokolu. Založil-li tedy žalovaný napadené rozhodnutí na skutečnosti, že se celní orgány Švýcarské konfederace žádné chyby nedopustily, jelikož není jejich povinností při potvrzování osvědčení o původu zboží podrobně zjišťovat a kontrolovat v něm uvedené údaje, je jeho rozhodnutí nezákonné.

Žalobce dále namítal, že nezpochybňoval a nezpochybňuje fakt, že s ohledem na vyjádření celních orgánů Švýcarské konfederace v rámci verifikačního řízení již neexistuje důkaz o původu zboží, na jehož základě by bylo možné dodatečně přiznat preferenční sazební zacházení. Na druhou stranu ale od počátku tvrdil a namítal, že jen takováto skutečnost

nemůže být podle platného práva vždy a bez dalšího legálním důvodem pro dodatečné vyměření cla, a to zejména s odkazem na čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu. Právě v tom spočívala podstata námitek žalobce v podaném odvolání a tyto námitky uplatnil žalobce také jako námitky žalobní.

S ohledem ke shora uvedenému míří zcela mimo podstatu odvolacích a nyní i žalobních důvodů jakékoliv úvahy učiněné žalovaným v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí v tom směru, že žalobce musí prokázat původ zboží, chce-li dosáhnout preferenčního sazebního zacházení, a v tomto smyslu nese určitá rizika. V posuzovaném případě totiž nejde o to, že by žalobce žádal o přiznání preference. To se stalo při propouštění zboží do volného oběhu, kdy žalobce předložil osvědčení o původu zboží, o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat a preferenční sazební zacházení mu na jeho základě bylo bez problémů přiznáno. Nyní jde o to, že se celní orgány snaží dodatečně vyměřit clo a nechtějí pochopit a respektovat fakt, že v tomto směru jsou omezeny čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, kdy podmínky tam stanovené pro dodatečné nezaúčtování cla jsou v dotčeném případě nepochybně dány.

Žalobce dále konstatoval, že v posuzovaném případě jsou splněny také všechny zbývající podmínky stanovené čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea první Celního kodexu pro neprovedení dodatečného zaúčtování (vyměření) cla, když, jak vyplývá ze spisů vedených celními orgány, žalobce v rámci dovozu předmětného zboží v listopadu 2006 dodržel všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení a současně jednal v dobré víře, neboť jednal s náležitou péčí, aby zajistil splnění všech podmínek pro preferenční zacházení [odkaz na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea čtvrtá Celního kodexu]. Svědčí o tom obsah spisu vedeného k celnímu řízení, v němž je založeno příslušné průvodní osvědčení, které celním orgánům v České republice předložil poté, co je obdržel od prodávajícího (vývozce) a o jehož pravosti neměl jediného důvodu pochybovat ne proto, že je celní orgány v České republice akceptovaly, ale proto, že je vystavily (potvrdily) celní orgány Švýcarské konfederace, které tuto skutečnost nepopírají ani jinak nezpochybňují, a když současně od prodávajícího obdržel také potvrzení o prodeji a technický průkaz k vozidlu vydaný ve Švýcarské konfederaci a ověřil si podle výrobního čísla, že vozidlo bylo vyprodukováno v EU. Veškeré tyto doklady, včetně dokladů o celním odbavení předmětného zboží ve Švýcarsku do režimu tranzit s místem určení v České republice a údaje o zemi produkce vozidla podle výrobního čísla, předložil žalobce celním orgánům v rámci celního řízení o propuštění zboží do volného oběhu. Obsah těchto podkladů svědčil o tom, co je nakonec i obecně známo, tedy že předmětné zboží je původním výrobkem v EU ve smyslu Protokolu č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem a jako takové podléhá preferenčnímu zacházení při dovozu ze Švýcarska do České republiky. Žalobce neměl tedy skutečně jediného důvodu pro pochybnosti stran pravosti a správnosti osvědčení o původu zboží, které předložil celním orgánům v České republice. Pokud by chtěly celní orgány tvrdit, že vydání nesprávného osvědčení o původu zboží není chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem [odkaz na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí Celního kodexu], pak žalobce oponoval, že celní orgány Švýcarské konfederace ve svém vyjádření netvrdí, že by jimi potvrzené osvědčení o původu zboží bylo založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, nýbrž že vývozce údajně osvědčení vůbec nevystavil a nepodepsal. K tomu nutno uvést, že kdyby vývozce předmětné osvědčení o původu zboží nevystavil

(nepodal žádost) a nepodepsal, pak by celní orgány Švýcarské konfederace nemohly žádost o vydání osvědčení přijmout a osvědčení vydat (potvrdit) a předat vývozci, jak jim ukládá čl. 17 odst. 9 Protokolu č. 3 k Dohodě mezi Evropským hospodářským společenstvím a Švýcarskou konfederací. Celní orgány Švýcarské konfederace přitom netvrdí, že by žádost o vydání osvědčení nepodal vývozce či jeho zástupce, že by ji nepřijaly a že příslušné osvědčení nevydaly (nepotvrdily) a nepředaly právě vývozci. S ohledem na procesní postupy státních orgánů přitom není možné, aby žádost podal kdokoliv a aby bylo úřední potvrzení předáváno komukoliv bez ověření toho, s kým je jednáno a komu je skutečně předáváno. Jestliže by tedy chtěly celní orgány Švýcarské konfederace tvrdit, že žádost o vydání osvědčení nepředložil vývozce či jím zmocněná osoba a že jimi potvrzené (vydané) osvědčení nepředaly vývozci, pak si nepochybně byly či alespoň měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení a vydání takového nesprávného potvrzení je chybou, kterou žalobce nemohl rozumným způsobem zjistit. Přístup celních orgánů Švýcarské konfederace k verifikaci je poněkud podivný, jestliže nezpochybňují fakt, že průvodní osvědčení je pravé (že je potvrdily a předaly vývozci) a současně se bez dalšího spokojí s vyjádřením vývozce, že osvědčení nevystavil a nepodepsal. Věrohodnost sdělení celních orgánů Švýcarské konfederace je za těchto okolností zcela podlomena. V dané souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 9.3.2006 zn. C-293/04, podle kterého důkazní břemeno k prokázání toho, že je průvodní osvědčení založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem, tíží právě a jen celní orgány, přičemž ze strany celního úřadu nebylo nic podobného tvrzeno ani prokazováno a nic nového v daném ohledu nepřinesl ani žalovaný v odvolacím řízení.

Žalobce rovněž konstatoval, že skutečnosti stanovené v čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea pátá Celního kodexu, pro které by se nemohl odvolávat na dobrou víru, zjevně neexistují.

Argumentuje-li žalovaný na podporu správnosti svého rozhodnutí o zamítnutí odvolání tím, že pouhý fakt či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu, na jehož základě by bylo možné přiznat preferenční sazební opatření a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu definice „původní výrobky“ dle Protokolu, natož pak tvrzení, kde a jak žalobce automobil získal a dovezl, pak žalobce opět namítal, že takováto argumentace jde zcela mimo podstatu uplatněných odvolacích a nyní i žalobních bodů, jimiž žalobce odůvodňuje nezákonnost rozhodnutí celních orgánů, které mu dodatečně vyměřily clo, ačkoliv jim to platné celní předpisy, s ohledem k naplnění podmínek stanovených čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu pro dodatečné nezaúčtování cla, neumožňovaly. Žalobce takové skutečnosti (ale nejen ty) v odvolání neuplatnil proto, že by jimi chtěl prokázat původ zboží za účelem přiznání preference na základě některého z důkazů o původu dle příslušného Protokolu, ale uplatnil je za účelem prokázání splnění podmínek stanovených v čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu pro dodatečné nezaúčtování cla v dotčeném případě a zejména pak proto, že pro případ, že by se otočilo důkazní břemeno k prokázání skutečností, že bylo osvědčení o původu vydáno na základě správných údajů, přísluší žalobci dokázat, že osvědčení o původu bylo založeno na správném popisu skutečností ohledně jeho původu (odkaz na rozsudek druhého senátu Soudního dvora ze dne 9.3.2006 ve věci C-293/04), což žalobce učinil mimo jiné i předložením potvrzení od výhradního dovozce vozidel Opel do Švýcarska. V tomto ohledu se jimi a dalšími tvrzeními a důkazními návrhy ale žalovaný vůbec

nezabýval, přičemž toto jeho zásadní procesní pochybení mohlo mít a také mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, vydaného ve věci samé.

Žalobce dále namítal, že celní úřad ani žalovaný netvrdí a neprokazuje, že by vydání nesprávného osvědčení o původu zboží nebylo chybou proto, že je založeno na nesprávném popisu skutečností podaném vývozcem [odkaz na čl. 220 odst. 2 písm. b) alinea třetí Celního kodexu], což jedině by, vzhledem k platné právní úpravě, mohlo při splnění další podmínky [odkaz na druhou část v pododstavci třetím čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu] ospravedlnit dodatečné zaúčtování cla. Přitom důkazní povinnost v takovém případě leží na celních orgánech [odkaz na rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 9.3.2006 ve věci C-293/04.1] z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním platebním výměrem nezákonné.

K tomu žalobce dodal, že výňatek z citovaného judikátu C-293/04, zmiňovaný žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neodpovídá obsahu citovaného rozsudku a pokud tím chtěl žalovaný naznačit, že v případě nemožnosti ověřit správnost či nesprávnost informací předložených vývozcem celním orgánům vydávajícím osvědčení o původu zboží přísluší žalobci prokázat, že vydané osvědčení bylo založeno na správném popisu skutečností, pak žalobce, stejně jako ve svém odvolání, namítal, pak i kdyby se skutečně přesunulo důkazní břemeno na žalobce, ten v tomto ohledu z opatrnosti již v rámci odvolacího řízení reagoval, tvrdil skutečnosti prokazující správnost informací poskytnutých vývozcem ohledně původu posuzovaného zboží za účelem potvrzení osvědčení o původu a předložil a navrhl v tomto ohledu řadu důkazů (např. potvrzení od výhradního dovozce vozidel Opel do Švýcarska, atd.), na což ovšem žalovaný nijak nereagoval a tvrzení a důkazní návrhy žalobce ignoroval. Žalovaný tedy evidentně procesně zásadním způsobem pochybil, což mělo vliv na správnost rozhodnutí o věci samé a navíc se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími důvody, jak mu ukládá podpůrně používaný zákon o správě daní a poplatků v § 50 odst. 7 věta druhá, tedy opět podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení, což mohlo mít a také mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 5.8.2010, když argumentačně vyšel z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Z obsahu **správního spisu** se k věci podává následující. Dne 13.11.2006 byl do režimu volného oběhu propuštěn osobní automobil Opel Astra G 18, rok výroby 2002, č.k. (VIN) WOL OTG F48 350 14 897 (JSD č. 06CZ16650010150817). Součástí správního spisu je rovněž osvědčení o původu dováženého zboží EUR. 1 Nr. P 0341954. Z listiny ověřené dne 12.2.2009 Generálním ředitelstvím cel je patrné, že ze stanoviska švýcarských celních orgánů vyplynulo, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepotvrdil. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0341954 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Opel Astra G 18, č.k. (VIN) WOL OTG F48 350 14 897, nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem.

Listinou ze dne 8.7.2009 č.j. 9192/2009-166500-021 Celní úřad Plzeň zahájil řízení o vyměření cla mj. ze zboží propuštěného do režimu volného oběhu rozhodnutím vydaným na tiskopisu JSD č. 06CZ16650010150817 - osobní automobil Opel Astra G 18, č.k. (VIN) WOL OTG F48 350 14 897. Zahájení řízení bylo v případě uvedeného automobilu odůvodněno výsledky prověřování švýcarskými celními orgány, ze kterých bylo zjištěno, že vývozce osobních automobilů předmětné osvědčení EUR. 1 Nr. P 0341954 nevystavil ani nepodepsal. Osobní automobil tak nebylo lze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem. Nepřiznáním preferenční sazby cla došlo ke vzniku nároku státu na clo ve výši 11.814,- Kč.

Celní úřad rozhodnutím ze dne 3.9.2009 č.j. 14801-2/2009-166500-021 prodloužil lhůtu k podání písemného vyjádření a navržení důkazů do 21.9.2009.

Dne 29.9.2009 bylo vydáno **prvoinstanční rozhodnutí**, kterým bylo žalobci podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu dodatečně doměřeno z dovezeného zboží – osobní automobil Opel Astra G 18, rok výroby 2002, č.k. (VIN) WOL OTG F48 350 14 897 propuštěného celním úřadem dne 13.11.2006 do režimu volného oběhu rozhodnutím v celním řízení vydaným na tiskopisu JSD ev. č. 06CZ16650010150817 - clo ve výši 11.814,- Kč. V odůvodnění rozhodnutí celní úřad uvedl, že na základě článku 33 Protokolu č. 3 Dohody mezi Evropským společenstvím a Švýcarskem bylo požádáno o následné ověření důkazu původu EUR. 1 Nr. P 0341954. Výsledkem tohoto ověření bylo zjištění švýcarských celních orgánů, že vývozce osobních automobilů Autocenter Regensdorf GmbH předmětné osvědčení EUR. 1 nevystavil ani nepotvrdil. Na základě tohoto zjištění bylo průvodní osvědčení EUR. 1 Nr. P 0341954 v odst. 14 označeno celními orgány jako nesplňující požadavky kladené na správnost a pravost. Zboží, tedy osobní automobil Opel Astra G 18, č.k. (VIN) WOL OTG F48 350 14 897, nelze pokládat za původní v EU ve smyslu podmínek stanovených Protokolem č. 3 k Dohodě mezi EU a Švýcarskem. Na základě zpochybnění průvodního osvědčení EUR. 1 Nr. P 0341954 bylo zahájeno řízení o doměření cla ve smyslu čl. 220 odst. 1 Celního kodexu. Vzhledem k tomu, že dlužník (= žalobce) nepředložil ve lhůtě poskytnuté a prodloužené celním úřadem žádný důkaz, který by bylo možno uznat jako důkaz vyvracející výsledek verifikačního řízení, vydal celní úřad toto rozhodnutí a doměřil clo ve výši rozdílu mezi jeho zákonnou výší a výší původně vyměřenou.

Žalobce brojil proti prvoinstančnímu rozhodnutí **odvoláním** ze dne 2.11.2009, které doplnil podáním ze dne 8.12.2009. Namítal, že celní úřad dodatečně vyměřil clo podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu, ale na druhou stranu je zřejmé, že se vůbec nezabýval tím, zda v dotčeném případě nedošlo ke splnění podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu, pro které dodatečné vyměření cla nelze provést. Z obsahu spisu i z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že částka cla údajně dlužného ze zákona nebyla původně záúčtována proto, že žalobce při celním řízení předložil osvědčení o původu zboží EUR. 1 N° P 0341954 potvrzené celním orgánem Švýcarské konfederace, u něhož celní orgány Švýcarské konfederace v rámci dodatečné verifikace sdělily, že vývozce osvědčení o původu nevystavil ani nepodepsal. Švýcarské celní orgány přitom ale neuvádějí, že by citované osvědčení o původu zboží nepotvrdily a nepředaly vývozci. Otázka cla, o kterém celní úřad tvrdí, že je dlužná ze zákona a kterou vyměřil napadeným rozhodnutím, nebyla dříve záúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů Švýcarské konfederace, kterou

nemohl odvolatel rozumným způsobem zjistit. Při propuštění zboží do volného oběhu v listopadu 2006 mu bylo totiž clo vyměřeno a vybráno v důsledku preferenčního zacházení, pro které byl preferenční status zjištěn na základě systému správní spolupráce s orgány třetí země, načež příslušné osvědčení o původu zboží potvrzené celními orgány Švýcarské konfederace se skutečně ukázalo jako nesprávné. Žalobce namítal, že celní úřad měl zohlednit skutkový stav vyplývající ze shromážděných podkladů obsažených ve spisu spolu s čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu a dodatečné zaúčtování cla a jeho vyměření napadeným rozhodnutím neměl provést. Pokud tak učinil, je jeho rozhodnutí nezákonné. Žalobce navrhoval, aby odvolací orgán prvoinstanční rozhodnutí zrušil.

Žalovaný **napadeným rozhodnutím** žalobcovo odvolání zamítl. V odůvodnění žalovaný nejprve konstatoval základní časosledné údaje, citoval odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí a znění některých ustanovení daňového řádu a celního zákona. Žalovaný dále uvedl, že *„předložené doklady nelze uznat jako důkaz vyvracející výsledek následné verifikace průvodního osvědčení EUR. 1. Požadavky pro výrobky původní ve společenství, aby měly nárok na uplatnění výhod (preferenční sazby cla) podle dohody, jsou stanoveny v čl. 16 Protokolu č. 3 této dohody, která se týká definice pojmů „původní výrobky“ a metod administrativní spolupráce. Tímto požadavkem je předložení platného průvodního osvědčení EUR. 1 nebo prohlášení vývozce na faktuře. Původně předložené osvědčení EUR. 1 č. P 0341954 však bylo ve svém odstavci 14 švýcarskými celními orgány zneplatněno a jiné průvodní osvědčení, na jehož podkladě by bylo možno přiznat preferenční sazbu cla, předloženo nebylo.“*. Proto nebylo možné na předmětný osobní automobil přiznat preferenční sazbu cla. Žalovaný dále konstatoval, že *„(...) Pouhý fakt, či tvrzení, že předmětný automobil byl vyroben v EU, není důkazem o původu zboží ve smyslu Protokolu, na jehož základě by bylo možné přiznat preferenční sazební opatření a nezakládá automaticky původ tohoto zboží v Evropské unii ve smyslu definice „původní výrobky“ podle Protokolu, natož pak tvrzení kde a jak odvolatel automobil získal a dovezl. Jelikož celní úřad nemá pochybnosti o způsobu získání či dovozu předmětného automobilu, nepřistoupil k předvolání výše uvedených svědků. Výpověď ani jednoho ze svědků by rozhodnutí celního úřadu nijak neovlivnila, proto celní úřad v tomto nečinil žádné další úkony a pokládá námitku i v tomto bodě za nedůvodnou. Odvolací orgán souhlasí v tomto bodě s celním úřadem, neboť odvolatelem požadovaný výsledek svědků je v daném případě bezpředmětný.“*.

K další námitce, podle níž měl celní úřad postupovat podle čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu a neměl clo doměřovat, žalovaný uvedl, že pro uplatnění zvýhodněné preferenční celní sazby musí být splněny určité podmínky stanovené Protokolem č. 3 Dohody mezi EU a Švýcarskem. Je nutné o tuto preferenci požádat, přičemž tento úkon s sebou nese určitá práva, povinnosti i rizika. Tímto rizikem je myšleno, že vývozce předkládá původní osvědčení švýcarským celním orgánům k potvrzení, ovšem je plně odpovědný za správnost údajů zde uvedených. Dále pravomoc týkající se určení původu zboží je v zásadě udělena orgánům vývozního státu a celní orgány dovozního státu jsou vázány závěry legálně vyslovenými celními orgány vývozního státu. Není povinností švýcarských celních orgánů při potvrzování průvodního dokladu EUR. 1 podrobně zjišťovat a kontrolovat zde zjištěné údaje. Kontrola je zajištěna v ustanovení o zpětné verifikaci, kdy lze zpětně prověřovat údaje uvedené v celním prohlášení v příložených dokladech. V daném případě byla verifikace na žádost českých orgánů provedena, a to s výsledným stanoviskem, že předložené průvodní

osvědčení nesplňuje požadavky na správnost a pravost tohoto osvědčení. Z tohoto důvodu nelze přiznat preferenční celní sazbu na předmětné vozidlo. Chtěl-li odvolatel využít poskytovanou preferenční sazbu a poskytl celním orgánům určité údaje a doklady, vzal tím na sebe riziko, že tyto doklady nemusí být správné. Jelikož vývozce prohlásil, že doklad nikdy nevystavil ani nepodepsal, je povinností celních orgánů zvýhodněnou preferenční sazbu nepřiznat a doměřit celní dluh v souladu se zákonem. Žalovaný dále citoval část rozsudku Soudního dvora ze dne 9.3.2006 ve věci C-293/04 a uzavřel, že se ztotožnil s postupem celního úřadu.

Krajský soud připomíná, že podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem *a)* pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, *b)* proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, *c)* pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle § 76 odst. 2 s.ř.s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobci dodatečně vyměřeno clo podle čl. 220 odst. 1 Celního kodexu.

Podle článku 220 odst. 1 Celního kodexu, nebyla-li částka cla vyplývající z celního dluhu účtována v souladu s články 218 a 219 nebo byla-li účtována ve výši, která je nižší než částka dlužná ze zákona, zaúčtuje se částka cla, která má být vybrána nebo dovybrána do 2 dnů ode dne, kdy se celní orgány o této situaci dověděly a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka.

Podle článku 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu s výjimkou případů uvedených v článku 217 odst. 1 druhém a třetím pododstavci se dodatečné zaúčtování neprovede pokud (...) b) částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů, kterou nemohla osoba povinná zaplatit clo, rozumným způsobem zjistit a pokud tato osoba jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení.

Pokud byl preferenční status zboží zjištěn na základě systému a správní spolupráce s orgány třetí země, považuje se vydání potvrzení těmito orgány v případě, že se ukáže jako nesprávné za chybu, kterou nebylo možné rozumným způsobem zjistit, ve smyslu prvního pododstavce. Vydáním nesprávného potvrzení však není chybou, je-li potvrzení založeno na správném popisu skutečností podané vývozcem, není-li zřejmé, že orgány vydávající potvrzení si byly vědomy nebo si měly být vědomy toho, že zboží nesplňuje podmínky pro preferenční zacházení. Osoba povinná zaplatit clo se může odvolat na dobrou víru, pokud je schopna prokázat, že v období dotyčných obchodních operací jednala s náležitou péčí, aby zajistila splnění všech podmínek pro preferenční zacházení.

Jako stěžejní nedostatek napadeného rozhodnutí soud považuje jeho nepřezkoumatelnost, dílem pro nesrozumitelnost a dílem pro nedostatek odůvodnění.

Za nesrozumitelnou je třeba považovat část odůvodnění žalovaného uvedenou na str. 4 napadeného rozhodnutí, podle níž: „(...) *celní úřad neměl pochybnosti o způsobu získání či dovozu předmětného automobilu, nepřistoupil k předvolání výše uvedených svědků. Výpovědi ani jednoho ze svědků by rozhodnutí celního úřadu nijak neovlivnily, proto celní úřad v tomto nečinil žádné další úkony a pokládá námitku v tomto bodě za nedůvodnou. Odvolací orgán souhlasí v tomto bodě s celním úřadem, neboť odvolatelem požadovaný výslech svědků je v daném případě bezpředmětný.*“. V přezkoumávaném případě však žalobce ani v průběhu řízení o dodatečném doměření cla a rovněž ani v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí výslech svědků nenavrhoval. Není tak vůbec patrné, co vlastně (jaké návrhy a důkazy) žalovaný ve vztahu k posuzované věci hodnotil a na základě čeho dospěl k závěru, že jsou bezpředmětné. Odůvodnění rozhodnutí je tak vnitřně rozporné.

Stěžejní žalobní námitkou byla tvrzená nezákonnost prvoinstančního i napadeného rozhodnutí pro absenci vypořádání se s tím, zda jsou v posuzovaném případě splněny podmínky pro dodatečné nezaúčtování cla ve smyslu čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu.

Napadené rozhodnutí je v tomto případě nedostatečně odůvodněné, což rovněž způsobuje jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Zdejší soud spatřuje základní problém v tom, že žalovaný zcela pominul podstatu odvolacích námitek stran čl. 220 odst. 2 písm. b) Celního kodexu. Argumentací žalobce (jednání v dobré víře, osvědčení pravosti průvodního osvědčení atp.) se vůbec nezabýval a omezil se pouze na strohé závěry o tom, že není možné přiznat preferenční sazbu cla, ale neuvedl, proč tomu tak je ve vztahu k odvolacím námitkám. Napadené rozhodnutí proto nelze v tomto směru přezkoumat.

Za tohoto stavu věci soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění a částečné nesrozumitelnosti spočívající ve vnitřní rozpornosti, a proto **podle § 78 odst. 1 s.ř.s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.] zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobci tak byla přiznána náhrada nákladů řízení v celkové výši 7.760,- Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 2.000,- Kč, z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby. Protože žalobce byl zastoupen advokátem – plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 960,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. března 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková